

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/43/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7717211331
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7717211331.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobkyne: A. B., bytom v C., C. XXXX/XXX, zastúpenej Centrum správnej pomoci Michalovce, Topolianska 2829/174, IČO: 51 169 428 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 36 792 852, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 16Csp/149/2017-370 zo dňa 19. novembra 2021

rozhodol:

I. M e n í rozsudok tak, že určuje, že zmluvy č. 8500075852 zo dňa 20.8.2014, č. 8300068456 zo dňa 20.5.2014, č. 8300065061 zo dňa 4.2.2014, č. 8500103473 zo dňa 16.2.2015, č. 8500131121 zo dňa 29.9.2015 a č. 850024064 zo dňa 18.4.2013, sú bezúročné a bez poplatkov a žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť sumu vo výške 1.327,90 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa má proti žalovanému 100% nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a v odvolacom konaní.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Zamietá žalobu vo výrokoch o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere a o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.327,90 €.

II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania od žalobcu s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení.

2. Predmetom konania je určenie, že žalobcom špecifikované úvery sú bezúročné a bez poplatkov a vydanie bezdôvodného obohatenia.

3. Žalobkyňa po pripustení zmeny žaloby zo dňa 10.5.2019 žiadala o určenie, že dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.8.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, zo dňa 20.5.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2015, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2015 a dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, ktoré boli uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú neplatné. Určuje, že zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 20.8.2014, č. XXXXXXXXXX, zo dňa 20.5.2014, č. XXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014, č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2015, č. XXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2015 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, sú bezúročné a bez poplatkov. Žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. XXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, ktorú uzavreli žalobca a žalovaný vo výške 1327,90 eur.

4. Dňa 12.3.2019 vzala žalobkyňa späť žalobu, čo do zaplatenia sumy 300,- eur, ako aj v rozsahu primeraného finančného zadosťučinenia, a preto súd v zmysle § 142 ods. 2 CSP v tejto časti konanie zastavil.

5. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa (po pripustení jej zmeny) domáhala určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o spotrebiteľskom, určenia neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, ktoré boli uzavreté k jednotlivým zmlúvám, vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.327,90 eur a náhrady trov konania. Skutkovým základom takto uplatnených nárokov bolo, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli dňa 15.4.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „úverovú zmluvu“) č. XXXXXXXXXXXX, dňa 20.8.2014 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, dňa 20.5.2014 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, dňa 4.2.2014 úverovú zmluvu č. č. XXXXXXXXXXXX, dňa 16.2.2015 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, dňa 29.9.2015 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a dňa 18.4.2013 úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, ktorých predmetom bolo poskytnutie finančných prostriedkov, pričom v nich bola nesprávne uvedená výška úrokovej sadzby a výška RPMN, čím sú úverové zmluvy bezúročné a bez poplatkov. Súčasne k jednotlivým zmlúvám boli uzavreté aj dohody o zrážkach zo mzdy, ich obsah však nemohla žalobkyňa ako spotrebiteľka ovplyvniť, boli pripravené už vopred ako formulár používaný pre veľký počet spotrebiteľov, a aj keď je deklarované, že môže odmietnuť podpísanie dohody o zrážkach zo mzdy, tak už je zaužívané, že spotrebiteľovi je poskytovaný úver iba v tom prípade, ak zároveň so zmluvou o úvere podpisuje aj dohodu o zrážkach zo mzdy, čo boli aj tieto jednotlivé prípady. Napokon žalobkyňa žiadala vydať aj bezdôvodné obohatenie zo zmluvy o úvere č. 850024064 zo dňa 18.4.2013 vo výške rozdielu medzi sumou, ktorú na úver splatila 3.427,90 eur a poskytnutou sumou úveru 2.100,- eur, t.j. vo výške 1327,90 eur, nakoľko uvedenú úverovú zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov. V priebehu konania žalobkyňa vzala žalobu v časti primeraného finančného zadosťučinenia v sume 300,- eur späť.

6. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť, keďže mal za to, že RPMN ako aj výška úrokových sadziieb bola v predmetných zmlúvách určená správne, pričom išlo o osobitné listiny a k bezdôvodnému obohateniu zo strany žalovaného nedošlo.

7. Súd prvej inštancie v spore už rozhodol rozsudkom z 29.8.2019 č.k. 16Csp/149/2017-312 tak, že žalobe vyhovel, keďže určil, že dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.8.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 20.5.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2015, dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2015 a dohoda o zrážkach zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, ktoré boli uzavreté medzi žalobkyňou a žalovaným sú neplatné (I.), ďalej určil, že zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 20.8.2014, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 20.5.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.2.2014, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 16.2.2015, č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.9.2015 a č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, sú bezúročné a bez poplatkov (II.), ďalším výrokom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 18.4.2013, ktorú uzavreli žalobca a žalovaný, vo výške 1327,90 eur (III.), zastavil konanie v časti o zaplatenie 300,- eur primeraného finančného zadosťučinenia (IV.) a žalobkyňi priznal nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov v konaní od žalovaného s tým, že o výške tohto nároku bude rozhodnuté v osobitnom uznesení (V.). Z dôvodu odvolania žalobcu proti II., III. a V. výroku, Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 11CoCsp/2/2020-341 zo dňa 30.6.2020 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv o spotrebiteľskom úvere, o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.327,90 eur a vo výroku o trovách konania. V rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, kde krajský súd poukazoval na to, že pri určení hranice podstatného prevýšenia odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu v zmysle § 53 ods. 6 OZ, nemožno ponechať stranou skutočnosť, že od 1.9.2014 na základe odkazu v novelizovanom § 53 ods. 6 OZ najvyššia prípustná výška odplaty už je konkrétne ustanovená vykonávacím predpisom, pričom určenie nákladového stropu v prípade spotrebiteľských úverov bol upravený už od 1.7.2008 do 11.6.2010 v § 1 Nariadenia vlády č. 238/2001 Z.z. v nadväznosti na § 3 ods. 10 zákona č. 258/2001 Z.z. Platná úprava je opäť vystavaná na presne stanovenom nákladovom strope, kde výška úverového zaťaženia spotrebiteľa v prípade štandardného spotrebiteľského úveru limituje cez rozsah úverových nákladov dvojnásobkom RPMN.

8. Po zrušení vecí na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (len „OZ“), § 53 ods. 1 až 5 OZ, § 9 ods. 1, 2, 6, 9, 10 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj § 11 ods. 1, § 53 ods. 6 OZ, § 1, 1a ods. 2 a 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru o zamietnutí žaloby žalobkyne v celom rozsahu, keďže v konaní nebolo zo strany žalobkyne preukázané, že dohodnutá výška úroku a RPMN bola uvedená v zmluve nesprávne, keďže právna úprava na údaj uvádzaný na portáli NBS totiž neodkazuje a rozhodujúcim je dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk určených postupom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 1219/2010 Z.z. s tým, že uviedol, že v konaní bolo preukázané, že dňa 15.4.2013 bola uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX s dojednanou sumou úveru 1.500,- eur a to medzi žalobkyňou a žalovaným ako veriteľom, bola uzavretá ďalšia zmluva o úvere dňa 20.8.2014 a to č. XXXXXXXXXXXX, ďalej zmluva dňa 20.5.2014 č. XXXXXXXXXXXX, dňa 4.2.2014 zmluva č. XXXXXXXXXXXX a dňa 16.2.2015 zmluva č. XXXXXXXXXXXX. Žalobkyňa poukázala na to, že v zmluvách bola nesprávne uvedená výška úrokovej sadzby, ako aj nesprávne uvedená RPMN kvôli čomu sú predmetné úvery bezúročné a bez poplatku. Uviedla, že v prípade prvej zmluvy je uvedená výška úrokovej sadzby 18,03%, pričom správne má byť 13,33 % podľa portálu UNBS, v druhej zmluve je dohodnutá výška úrokovej sadzby 70,02 % a správne má byť 13,78%, v prípade tretej zmluvy je uvedená úroková sadzba 70,02 % a správne má byť 13,78%, v prípade štvrtej zmluvy je uvedená úroková sadzba 29,78 % a správne má byť 13,64%, v prípade piatej zmluvy správne má byť uvedená úroková sadzba 13,33%, ale je uvedená vo výške 28,76%. V zmysle vyššie citovaného § 53 ods. 6 OZ, ak je predmetom spotrebiteľskej zmluvy poskytnutie peňažných prostriedkov, odplata nesmie prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. V zmysle § 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky, akékoľvek iné odplatné plnenia a pri výpočte sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná v dohodnutý čas. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky podľa § 1a sa použije primeraná hodnota ročne percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novo poskytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu a podľa § 2a naposledy v čase predchádzajúcom uzavretí spotrebiteľskej zmluvy. V zmysle § 1 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere alebo pri pôžičke ročne. Keďže v tomto konaní nebolo zo strany žalobkyne preukázané, že dohodnutá výška úroku a RPMN bola uvedená v zmluve nesprávne, súd zamietol žalobu, pokiaľ ide o vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv. Právna úprava na údaj zverejňovaný na portáli NBS totiž neodkazuje a rozhodujúcim je dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk určený postupom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 1219/2010 Z.z.

9. Proti rozsudku podala v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalobkyňa a to proti všetkým výrokom napadnutého rozhodnutia s tým, že uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP. Ako prvé poukazovala na ochranu spotrebiteľa, absenciu zákonných náležitostí spotrebiteľských úverov z hľadiska konkretizácie jednotlivých zmlúv ako aj výšky RPMN, kde ročná úverová zmluva sa pohybuje z hľadiska dvojnásobného výpočtu od 55 % až do 336,62 %, čo má jednoznačne za následok zákonnú sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru s tým, že v každej zmluve, tak ako na to aj poukazoval súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, je RPMN uvedená nesprávne, čím došlo aj súdom prvej inštancie k porušeniu práva na spravodlivý proces a k nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a rovnako žalovaný pred poskytnutím úveru nepreveril bonitu žalobkyne tak ako to zákon ukladá. Ďalej poukazovala na rozsudok Okresného súdu Michalovce sp. zn. 12Csp/24/2019 v identickej veci s rovnakým následkom bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru s tým, že súd „ex off“ má skúmať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Navrhovala, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne mal za to, že rozsudok je dostatočne odôvodnený, pričom súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobkyne a vec správne právne posúdil, a preto navrhovala rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

11. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného opätovne poukazovala na vysoké výšky úverov, čo má za následok rozpor s dobrými mravmi titulom poskytnutia úžerníckych úrokov, ako aj neplatnosť uzavretých zmlúv v zmysle § 39a Občianskeho zákonníka, keďže maximálna odplata v zmysle §

53 ods. 6 OZ nesmie prevyšovať dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov pri obdobnom úvere alebo pôžičke ročne, a to že došlo k viac ako dvojnásobnému prevýšeniu RPMN vo vyššie uvedených spotrebiteľských zmluvách žalovaného pri obdobných typoch spotrebiteľských úveroch svedčí dokument Ministerstva financií SR. Navrhovala rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že zotrvala na odvolacom návrhu.

12. Žalovaný v podanom vyjadrení popieral tvrdenia žalobkyne, keďže nemajú oporu v dokázaných skutočnostiach a rovnako nemajú reálny a opodstatnený základ v súdnom spise s tým, že rozhodnutie je vecne správne.

13. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobkyne ako odvolanie podané v zákonnej lehote (včas) v zmysle § 362 ods. 1 CSP, oprávnenou osobou v zmysle § 359 CSP proti rozhodnutiu proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a § 380 CSP, z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP s tým, že dospel k záveru o dôvodnosti odvolania žalobkyne, preto napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP z dôvodu nenaplnenia zákonných predpokladov pre potvrdenie, prípadne zrušenie rozhodnutia zmenil tak, ako je to uvedené v tomto výroku rozsudku, berúc do úvahy aj § 390 CSP a s odkazom na § 396 ods. 2 CSP, keďže odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie zároveň aj rozhodol o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní v tom znení, že žalobkyňa má proti žalovanému 100 % nárok na náhradu trov konania vzniknutých na súde prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní v zmysle § 396 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, nakoľko v celom konaní bola úspešná (viď v tomto smere uznesenie ÚS SR z 19.1.2019 sp. zn. I. ÚS 453/2019) s tým, že o výške celého priznaného nároku rozhodne súd prvej inštancie procesným postupom v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

14. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 1.6.2023 o 10.45 hod., v pojednávacej miestnosti č. dv. 207/II. posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 16.5.2023 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP, § 378 ods. 1 CSP.

15. Žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, g/ a h/ CSP, t.j., že neboli splnené procesné podmienky (a), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (d), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (e), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (g) alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP je odôvodnený tým, že neboli splnené procesné podmienky, t.j. ide o nedostatok žaloby, právomoci súdu, príslušnosti súdu, právnej subjektivity, procesnej spôsobilosti, prekážku začatého konania prípadne prekážku rozsúdenej veci, atď.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP spočíva v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP t.j., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je vymedzený inou procesnou vadou konania danou aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, čo konštatoval aj Najvyšší súd SR v Stanovisku občianskoprávneho kolégia zo dňa 3.12.2015 uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky 1/2016.

19. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť

(napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonaním navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

20. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

21. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod.. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je daný vtedy, ak súd vykonaním všetkých navrhnutých dôkazných prostriedkov a súčasne pri ich vykonávaní a hodnotení neporušil žiadne zákonné ustanovenie, môže strana sporu podať odvolanie, v ktorom môže za prísneho dodržania zákonných podmienok uvádzať nové skutočnosti alebo dôkazy, t.j. také, ktoré v konaní na súde prvej inštancie neboli uvedené a popri ktorých skutkový stav zistený súdom prvej inštancie už neobstojí.

23. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že podmienku novosti spĺňali iba tie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli stranami sporu uvedené počas konania na súde prvej inštancie alebo v ňom inak nevyšli najavo. Dôvodom odvolania môžu byť len tie skutočnosti, ktoré nastali do rozhodnutia súdu prvej inštancie. Vzhľadom na to, že pre súd je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku, malo by sa pod všeobecným vymedzením „do rozhodnutia“ rozumieť do vyhlásenia rozsudku. Treba ale uviesť, že pri dôkazoch na rozdiel od skutočností netreba striktno trvať na tom, že musí ísť o dôkazy, ktoré existovali už v čase pôvodného konania. Dôvodom odvolania teda môžu byť tak dôkazy, ktoré existovali už v čase vyhlásenia rozsudku napadaného odvolaním, ako aj dôkazy, ktoré síce vznikli až neskôr, ale sú schopné späťne dokázať skutočnosti tvrdené pred vydaním rozhodnutia. Spoločným znakom pre nové dôkazy uplatňované v odvolaní je, že sa musia vzťahovať na rozhodné skutočnosti. Ak preto súd považuje určitú skutočnosť za nerozhodnú, nestačí uvedenie nového dôkazu k tejto skutočnosti na to, aby predstavoval zákonný dôvod na podanie odvolania. Dôvodom odvolania nemôžu byť ani dôkazy, ktoré majú preukázať skutočnosť, ktorá nemôže byť dôvodom odvolania len preto, že ju strana sporu zo svojej viny neuplatnil v konaní na súde prvej inštancie.

24. Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

26. Odvolací súd dospel k záveru, že vo veci sú dané odvolacie dôvody prameniace predovšetkým z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP, keďže štruktúra odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie nezodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP, to so zreteľom na zmatečnosť vyhodnotenia skutkového stavu veci v znení učineneho právneho posúdenia veci, neberúc do úvahy konkrétne intencie zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu.

27. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

28. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že aj keď mal súd prvej inštancie, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia mal za preukázané, že dohodnutá výška úroku a RPMN bola uvedená v zmluve nesprávne, súd zamietol žalobu, pokiaľ ide o vyslovenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverových zmlúv. Právna úprava na údaj zverejňovaný na portáli NBS totiž neodkazuje a rozhodujúcim je dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk určený postupom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 1219/2010 Z.z. Nemohol dospieť k právnemu záveru s odkazom na takto vyhodnotený skutkový stav, že keď RPMN bola uvedená v zmluve nesprávne, že žalobu zamietla, keďže rozhodujúcim je dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk určený postupom v zmysle § 21 ods. 2 zákona č. 1219/2010 Z.z., vo výške s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, tak ako ich zistil aj súd prvej inštancie dvojnásobku priemernej RPMN, nakoľko prevyšuje najvyššia prípustná odplata v zmysle § 53 ods. 6 OZ, t.j. dvojnásobok priemernej RPMN, čo má za následok v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov a že úver je bezúročný a bezpoplatkový s následkom neplatnosti zmluvy v tejto časti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, keďže neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

29. V zmysle § 53 ods. 6 OZ ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

30. Súd prvej inštancie vystaval záver o neplatnosti dojednania strán o úroku v jednotlivých úverových zmluvách výlučne na zistení, že podľa zverejnených štatistických údajov predstavovala v rozhodnom čase priemerná úroková sadzba podľa portálu NBS inú hodnotu, ako bola dohodnutá v zmluve o úvere. Tomuto spôsobu právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie je potrebné predovšetkým vytknúť, že v ňom prednostne neaplikoval ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorý upravuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty. Súd prvej inštancie toto ustanovenie aj keď citoval, neaplikoval ho, a preto súd prvej inštancie v dôsledku tejto nesprávnosti svoj záver o značnom prevýšení priemernej úrokovej miery náležite nevysvetlil vo svetle zákonných kritérií pre posudzovanie primeranosti odplaty za spotrebiteľské úvery. Pri určení hranice podstatného prevýšenia odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho

zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverových zmlúv, nemožno podľa úvahy odvolacieho súdu ponechať stranou skutočnosť, že s účinnosťou od 1. septembra 2014 je na základe odkazu v novelizovanom ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka najvyššia prípustná výška odplaty už konkrétne ustanovená vykonávacím predpisom. Odvolaciemu súdu sa v tejto súvislosti žiada pre objektivnosť dodať, že rovnaký spôsob určovania nákladového stropu v prípade spotrebiteľských úverov bol v našom právnom poriadku výslovne upravený už v čase od 1.7.2008 do 11.6.2010 v § 1 vládneho nariadenia č. 238/2001 Z.z. v nadväznosti na ust. § 3 ods. 10 zák. č. 258/2001 Z.z. Po zavedení novej úpravy spotrebiteľských úverov zák. č. 129/2010 Z. z. zákonodarca od tejto konštrukcie exaktne vyjadreného nákladového stropu upustil a zaviedol len všeobecne formulovaný limit odplaty, odvíjajúci sa od výšky odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu, ktorý vzhľadom na spôsob zákonného vymedzenia v praxi viedol k výkladovým problémom. V súčasnosti platnou úpravou, opäť vystavanou na presne stanovenom nákladovom strope sa teda zákonodarca vrátil k v praxi osvedčenému modelu, ktorý výšku úverového zaťaženia spotrebiteľa v prípade štandardného spotrebiteľského úveru limituje cez rozsah úverových nákladov dvojnásobkom RPMN. Z toho exkurzu vývoja právnej regulácie vyplýva, že nielen v súčasnosti platná právna úprava, ale aj právna tradícia, dá sa povedať už od 1. januára 2008 (až na obdobie od 1.6.2014 do 1.9.2014, v ktorom bola v zmysle ust. § 10d nar. vlády č. 87/1995 Z.z. celkom výnimočne čo do obdobia i dôvodov, zavedená regulácia úverového zaťaženia cez úrokový limit odvíjajúci sa od bankového priemeru) opodstatňuje v interpretácii rozhodujúcej právnej úpravy zohľadniť, že miera únosnosti úverového zaťaženia spotrebiteľa je a bola v našom právnom poriadku koncepcie založená na porovnaní „odplaty“ za poskytnutie peňažných prostriedkov v ponímaní úverových nákladov, čo zároveň opodstatňuje záver, že etalónom pre posúdenie ich primeranosti by mali byť obvyklé úverové náklady, a teda v ročnom vyjadrení štatisticky vykazovaný priemer RPMN, a nielen úroky bez ďalších úverových nákladov, ktoré sú i tak v dôsledku predovšetkým kreatívnych produktov nebankových finančných subjektov často len skrytým prostriedkom ďalšieho úverového zaťaženia dlžníka.

31. Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ veta pred bodkočiarkou zák. č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tiež ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

32. Podľa ust. § 2 písm. i/ zák. č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, ročnou percentuálnou mierou nákladov sa pre účely tohto zákona rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

33. Podľa ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa pre účely tohto zákona rozumie všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

34. Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak (tiež) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35. Podľa ust. § 53 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

36. Podľa ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách, sú neplatné.

37. Citované normy zakazujú pod následkom neplatnosti v spotrebiteľských zmluvách uvádzať tiež ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Zmluvná voľnosť účastníkov spotrebiteľskej zmluvy je teda obmedzená tiež i tým, že nedovoleným, a teda neplatným, je i dojednanie spôsobujúce značnú nerovnováhu v ich právnom postavení. Obvyklá argumentácia dodávateľov, že spotrebiteľ sa oboznámil so zmluvou, že si prečítal všetku zmluvnú dokumentáciu, všeobecné obchodné podmienky nevynímajúc, že podpisom s nimi vyjadril súhlas, a že súhlasil s každým takto upraveným inštitútom, povinnosťami na ňom viaznucami, alebo jednoducho len preceňujúca význam v zmluve prejavenej vôle, či formálnu oddelenosť niektorého z dojednaní, opomína podľa odvolacieho súdu samotnú podstatu spotrebiteľskej ochrany, spočívajúcu na premise, že spotrebiteľovi neprijateľné podmienky predovšetkým nemožno vôbec predkladať a pokiaľ tak dodávateľ urobí, koná nepoctivo a musí byť uzrozumený s tým, že na takéto neprijateľné podmienky súd neprihliadne bez ohľadu na to, či a do akej miery sa spotrebiteľ tou ktorou podmienkou zaoberal a v akej podobe na ňu pristúpil. Takto je podľa názoru odvolacieho súdu treba z pohľadu ust. § 2 písm. g/ zák. č. 129/2010 Z.z. nazerať aj na zmluvnú podmienku služby odkladu splátok. Táto nepochybne predstavuje nad primeranú mieru výrazný zásah do právneho postavenia spotrebiteľa, pretože nezanedbateľne zvyšuje jeho náklady spojené s úverom bez zrejmej materiálnej protihodnoty. Nemožno preto racionálne pripustiť, aby náležite informovaný spotrebiteľ, dobrovoľne a bez vplyvu na možnosť dohodnutia zmluvného vzťahu i bez pre neho nevýhodnej podmienky, takúto nevýhodnú podmienku prijal; na strane druhej je notorietou, že dodávateľa predkladajú spotrebiteľom formulárové návrhy zmlúv, ktoré vzhľadom na svoj rozsah, formu, štruktúru a použité výrazové prostriedky, nie sú spotrebiteľia schopní v rámci predzmluvného rokovania komplexne poznať a v takomto rozporení obyčajne podpisujú písomnosti tak, ako sú im predkladané alebo nemajú reálne na výber a v záujme poskytnutia úveru, neraz v ťaživých životných situáciách pristúpia na akékoľvek úverové podmienky. Ani v posudzovanej veci nebola tvrdená, a ani dokazovaním zistená skutočnosť, ktorá by tento inak paušálne sa vyskytujúci obraz pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv v akomkoľvek smere pozmenila. I tu nemožno inak ako skonštatovať, že žalobca rozhodne nemal objektívne vzaté ekonomický, právny, praktický, ani iný dôvod, pokiaľ by o dohode o službe možnosti odkladu splátok bolo rokované, a to korektne natoľko, aby tomu i porozumel a pokiaľ by i mal reálne na výber, aby na túto, ako už bolo vysvetlené na inom mieste, logicky ťažko udržateľnú podmienku, pristúpil. Takúto, pre spotrebiteľa na prvý pohľad zásadne nevýhodnú zmluvnú podmienku, nestačí podľa úvahy odvolacieho súdu kompenzovať len tým, že na ňu spotrebiteľ pristúpi na osobitnom formulári, či na oddelenom mieste v úverovej zmluve, v ktorom navyše vyhlási, že na ňu pristúpil dobrovoľne. Dostatočné vyváženie nerovnováhy totiž rozumne predpokladá dojednanie adekvátnej protihodnoty tejto nevýhody pre spotrebiteľa za súčasnej úpravy primeraných záruk jeho ochrany, imanentnou súčasťou ktorej sú tiež jasne, určito a zrozumiteľne formulované zmluvné podmienky a tiež ekonomicky prijateľné bremená kladené na spotrebiteľa. V opačnom prípade je predstava, že náležite informovaný a poučený spotrebiteľ si z alternatív úver so službou odkladu splátok a ten istý úver bez tejto služby, avšak lacnejší, vyberie tú prvú, napriek tomu, že preňho nemá jasný a konkrétny hodnotový význam a len výrazne zvyšuje jeho náklady, absolútne nemysliteľná a preto o zmluvnej slobode spotrebiteľa, vo význame existencie skutočného priestoru pre výber medzi niekoľkými alternatívami, nemožno ani len uvažovať (viď bod 8. predmetných zmlúv).

38. Riadiac sa týmito úvahami dospel odvolací súd k záveru, že z dôvodu skreslenia podmienok poskytnutia úveru v neprospech spotrebiteľa, vyjadrením čoho je v úverovej zmluve nesprávne vyjadrený údaj o RPMN, je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkový aj v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z., a preto je žalovaný povinný žalobkyni vydať v zmysle § 451 OZ bezdôvodné obohatenie vo výške 1327,90 eur s odkazom na ust. § 456 OZ.

39. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, (1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

40. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

41. Vzhľadom na tú skutočnosť, že úver bol poskytnutý vo výške 2100,- eur a z neho preukázateľne uhradila žalobkyňa 3427,90 eur, vznikol jej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa od

žalovaného, zo zmluvy o úvere č. 8500024064, v zmysle § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 456 OZ, keďže žalovanému zaplatila sumu 1327,90 eur bez právneho dôvodu, vychádzajúc z toho, že je úver bezúročný a bez poplatkov.

42. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).